

ZÁHONYI VASUTAS

I. évfolyam, 42. szám

2012. március 12.

A mérleg igazsága



A jó pap is holtig tanul, tartja a régi mondás, de igyekeznek a vasutasok is, ha hagyják őket. Tavaly a térségünkben leépítési listán szereplő vonat fel- és átvevőknek hagyták, bár erre most egy éve még semmi remény nem látszott. Biztosan sok kolléga van, akik jól emlékeznek még arra a call-center körüli kálváriára, ami az elmúlt évben zajlott. Év elején még csak találgattunk, esélyt latolgattunk, hogy kik válnak létszámfőlössé a ZAIR-ban dolgozók közül. Mert ugye a kiválasztás nem egyszerű feladat, főleg, ha közel azonos feltételekkel bíró munkavállalók közül kell választani. Mondom ezt azért, mert nagyjából hasonló korosztályú, képzettségű és tudású szakemberekről volt szó. A döntést azonban meg kellett hozni a munkáltatói jogkör gyakorlónak, és feltételezem legjobb tudása szerint járt el, amikor sorsok fölött döntött. Hogy mi volt az a kicsiny különbség, ami a serpenyőt a maradék javára billentette talány, de vélhetően csak egy hajszálnyival volt több tudás, rátermettség, esetleg megbízhatóság, vagy szakmai tapasztalat, mint azok oldalán, akiknek végül menni kellett. Mondhatnánk, hogy ezt a csekélyke különbséget ma már nem érdemes találgatni. Vagy mégis?

E kitérő után visszakanyarodnék a pap meg a tanulás esetéhez, vagyis inkább a vasutashoz, meg a tanulóhoz. Szóval annak a huszonegy embernek, akiket le akartak építeni, tavaly mégiscsak felajánlották a tanulás lehetőségét. Vállalhatták az átképzést annak ellenére is, ha nem rendelkeztek a forgalmi szolgálattevői munkakörhöz szükséges középfokú iskolai végzettséggel, de az már akkor látszott, hogy Debrecen térségében szabad forgalmi szolgálattevői pozícióra a leghalványabb remény sincs. Az elbeszélések kezdeti szakaszában többen gondolták úgy, hogy tanulni fognak, mint ahányan a végén mégiscsak vállalták azt. S hogy miért nem kezdték el a képzést többen, erre számtalan magyarázatot hallhattunk, hiszen ahány ember, annyi egyéni probléma, kezdve a munkarend változásától az utazással töltendő idő négyeszeresére növekedéséig. Mert tíz kilométer helyett mondjuk napi 120 kilométernyi utazás már nem biztos, hogy elvárható mindenkiktől. S akkor még nem szóltunk a tanulástól való idegenkedéstől, illetve arról, hogy a forgalmista munkakört jól ismerőkben némi félelem is van ezzel a munkával kapcsolatosan. Száz szónak is egy a vége, nem követték a pap példáját, pedig ezzel lehetőséget kaphattak volna a túlélésre, vagy legalább kitolhatták volna a munkanélküliség keserű kenyerének megszegését.

E nem túl rövid kitérő után térünk vissza arra a hajszálnyi különbségre, amiről a kiválasztás kapcsán beszéltem. Bizony úgy tűnik, hogy ez a hajszál pár hónap elteltével átkerült a serpenyő másik oldalára. Információink szerint ebben az évben ugyanis a létszámleépítésnél minőségi cserét is végrehajtanak a call-centerekben: Akik tavaly még jobbak voltak és maradhattak, az idén hátrányba kerülhetnek azokkal szemben, akik tanultak. Feltételezem nem ők felejtettek el jól dolgozni, illetve nem nyújtanak rosszabb teljesítményt, mint tavaly, vagy ha igen, akkor hiba történt a kiválasztáskor, amiben kételkedem. Az ok sokkal prózaibb, mert a tavaly még hajszálnyival gyengébbnek tűnő munkaerő több lett, vagy lesz egy, a vasút számára fontos szakmával. Hamarosan az elméleti tudás birtokában lesznek, melyről tanúságot is tesznek vizsga keretében. A gyakorlati tudásra meg jelen esetben még nincs szükség, hiszen közülük néhányan visszakerülhetnek minőségi csere címén eredeti munkahelyükre és munkakörükbe.



Két héttel ezelőtti írásomban már boncolgattam, hogy vajon ki járt jobban, akik 2011-ben maradtak, vagy akiknek menniük kellett. Akkor ezt nehezen tudtam volna eldönteni, most azonban úgy látom, az járhat jobban, aki tavaly listára került, de vállalata a képzést. Ezzel szemben, aki maradt, az tovább dolgozhatott, s bár helyállt a nehezebb időszakban is, mára már kevesebb lett egy szakvizsgával, s tudjuk, a kvalifikáltabb munkaerő még a vasúton is többet ér.

Valamiért mégis úgy érzem, hogy a mérleg nem játszik egyformán, vagy az asztal lejt.

Juhász Tiborné



Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

SMS-bajnokság



Hol vannak már azok az idők, amikor a legtöbb sms (Short Message Service – rövid-üzenet szolgáltatás) a szolgáltatóunktól jött, és méla undorral közöltük barátunkkal, kollégánkkal, hogy rövid szöveges üzenetet kaptunk. Ebből mindenki tudta, röpké pár hónap alatt kitelt a feltöltő kártyánk becsülete, mehetünk másikat venni. Ez bizony sokunknál a múlt, mert lassacskán nem csak a kártya vált régiséggé, hanem áttértünk a havi előfizetésre, és ebben a kérdésben roppant hűségesekké is váltunk egy vagy két évre. Sőt, újabban az sem ritkaság, ha egy család a havi jövedelmének tíz százalékát elektronikus kommunikációra költi, ami akkor is sok, ha benne van az internetes szűrőfőzés, esetleg a kábel-tévé ára is. Aki ennél sokkal spórolósabb, ott más gondok is vannak.

Ma már egyértelmű, hogy nagy találmány a mobiltelefon, sok mindenre használható, többek között telefonálni is lehet vele. Ezzel aztán sokáig véget is ért a legtöbb vasutas tudománya, legfeljebb sms-t írtunk vele, már ha volt kinek. Mert hát a szolgáltatóknak mégsem írhattuk vissza, hogy felejts el! Másnak persze annál inkább, lett is az ilyen üzenetből hadd el hadd, és örülhettünk, ha nem mi kaptunk valami hasonlót.

A mobilok használati útmutatóinak még ma is fontos része a „Rövid szöveges üzenetek” c. fejezet. Ez egy olyan lehetőség, amit könnyen megtanulhat öreg s fiatal (ez manapság már előbb van az írni-olvasni tudásnál), független az iskolai végzettségtől, és viszonylag olcsó kommunikációs lehetőség bárhol, bárhová, bárkinek, legyen az forradalmár, vagy talpig szerelmes vasutas. Jöhet-mehet az sms, Záhonyból Buda Várába, vagy éppen a Kossuth térről a záhonyi vasútállomásra. A lényeg, hogy vagyunk, és persze leszünk – valakinek biztosan.



Erre a lehetőségre már sokan rájöttek, az ezredforduló után például sikeresen használta ki a lehetőséget egyik, már nem annyira fiatal pártunk.

Nem foglalnám írásba, hogy jöttünk ki a dologból, mindenesetre ők akkor győztek, de négy év múlva ez már kevés volt. Évekkel később más módszerre tértek át, és megint győztek. Lehet, hogy az sms mégis inkább a fiatalabbak lehetősége?

Ezt magam részéről kizárnám, mert egy nagyon régi barátom mesélte a minap, hogy amikor erre felé még hírből is alig hallottunk e-mailről, távol élő kedvesével sms-ben tartották a kapcsolatot. Különösen hasznos volt ez munkaidőben, hiszen ki akarná a kollégák, vagy a főnök előtt részletezni, hogy mennyire és nagyon, sőt jobban, mint legutóbb. Viszont simán lehet munkaidőben sms-bajnokságot rendezni, és mindketten győztesek lesznek a végén, hiszen nem az elküldött sms-eket számolják, hanem a napokat, amikor ismét láthatják egymást. Persze kivétel, ha oda keveredik egy „felejts el”, vagy „tűnj el az életemből”. No de a mobil sem tökéletes.

Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az, hogy segít a korai elbutulásban. Valamikor igyekeztünk megjegyezni, amit meg kellett, aztán később „akinek nincs esze, legyen notesze” alapon firkáltunk tele hülyeségekkel határidőnaplót. De újabban beírhatunk mindent a telefonunkba, aztán majd csörög, ha menni kell a boltba, kezdődik a kedvenc szappanopera, netán fel kéne köszönteni kedvesünket. No, aki már itt tart, ott nagy a baj, de majd rájön, amikor sms-ben kapja az akármilyen színű selyemzsinórt.



A diákok is igen magas szinten űzik a kommunikáció eme módját, se szeri, se száma a kimondottan sms-re alkotott kifejezéseknek, betűkombinációknak. Rossznyelvek szerint hatékony lehet egy-egy vizsga környékén is, ahol már mindenképpen lesz győztes és vesztes. Kérdés, ki nevet a végén, csakúgy, mint amikor a szerelmesek szembesülnek sms-bajnokságuk egyik-másik laza mondatával, ha leteltek a várakozás napjai. Utóbbi persze igen kellemes is lehet, tehát egy szó, mint száz, a sok lehetőség közül mégiscsak az „sms-bajnokság” a legszerencsésebb. Ott legalább így, vagy úgy, de mindketten győzni fognak.

Dolhai József